

✓

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ^{B3}

DOSAR NR. 1416/42/2007

DECIZIA NR. 806

Ședința publică din data de 24 iulie 2007

Președinte – Teodor Nițu

Judecători - Alexandrina Urlețeanu

Elena Tănăsică

Grefier - Mirela Costache

Pe rol fiind solutionarea recursului formulat de pârâta *Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova*, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu nr. 22, județul Prahova împotriva sentinței nr. 104 din 3 aprilie 2007 pronunțată de Tribunalul Prahova, precum și a încheierii de îndreptare eroare materială din data de 13 aprilie 2007 pronunțată de aceeași instanță, în contradictoriu cu reclamanta _____ cu sediul în _____ str. _____ nr. _____ județul _____

Recursul este scutit de plata taxei de timbru.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns intimata-reclamantă _____ reprezentată de avocat _____, lipsind recurenta-pârâtă D.G.F.P. Prahova.

Procedura îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință care a învederat că prin serviciul registratură a fost depusă din partea intimatei-pârâte, întâmpinare la motivele de recurs, iar prin motivele de recurs, recurenta DGFP Prahova a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Avocat _____ pentru intimata-reclamantă, depune la dosar în copii xerox două anunțuri colective și copia adresei nr. _____ emisă de M.A.I. I.P.J. _____ Menționează că nu are cereri de formulat și solicită cuvântul în dezbateră recursului.

Curtea, luând act că recurenta-pârâtă a solicitat judecarea cauzei în temeiul dispozițiilor art. 242 alin (2) C.proc. civ., iar intimata-reclamantă nu are alte cereri de formulat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateră recursului.

Avocat _____ pentru intimata-reclamantă, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate, ca temeinică și legală.

În esență susține că, în mod corect prima instanță a reținut că nu pot fi imputabile intimatei, deficiențele furnizorilor, ci exclusiv acestora, răspunderea fiind una personală, iar facturile care fac obiectul deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare nr. _____ reprezintă documente justificative.

Din înscrisurile pe care le-a depus astăzi la dosar, rezultă că statul nu este prejudiciat în niciun fel, iar din raportul de expertiză întocmit în cauză rezultă că societatea intimată și-a achitat obligațiile față de stat.

Cu privire la recursul formulat împotriva cererii de îndreptare eroare materială, solicită respingerea acestuia, deoarece în mod corect instanța fondului a admis această cerere întrucât sumele cuprinse în decizia nr. .... anulată prin sentința recurată, cumulate, se ridică la suma de ... lei și nu la suma de ... lei, cum din eroare s-a menționat.

Nu solicită cheltuieli de judecată.

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. .... reclamanta SC ... SA a solicitat anularea deciziei nr. ...., a deciziei de impunere nr. .... și a raportului de inspecție fiscală din data de ..., parțial, și exonerarea reclamantei de la plata diferențelor suplimentare de TVA, impozit pe profit cât și a dobânzilor și penalităților de întârziere aferente.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că în urma acțiunii de control din data de ... efectuată la sediul său de către reprezentanții pârâtei s-a încheiat raportul de inspecție fiscală din ... și decizia de impunere fiscală nr. .... prin care i s-a imputat suma de ... RON reprezentând TVA, impozit pe profit, dobânzi și penalități aferente pentru toate facturile privind 3 furnizori ai societății, furnizori care nu au putut fi găsiți la sediilor lor declarate, nu și-au înregistrat respectivele facturi în contabilitate, în condițiile în care susține reclamanta că ea a fost de bună credință necunoscând existența împrejurărilor stabilite prin raportul de inspecție fiscală.

Reclamanta susține că nu s-a avut în vedere de către inspectorii fiscali că facturile respective au fost înregistrate în propria contabilitate și că materialele procurate cu acestea au fost folosite deja în procesul de producție al societății.

Mai susține reclamanta că perioada în care au fost achiziționate facturile respective, acestea au mai fost verificate de către inspectorii fiscali, control finalizat la data de ... prin decizie de impunere fiscală definitivă, ocazie cu care și-a achitat toate obligațiile fiscale stabilite atunci.

S-a mai arătat în continuare că prin decizia ... din ... s-a suspendat soluționarea contestației formulată în cauză până la finalizarea cercetărilor penale iar după pronunțarea Ordonanței nr.6221/16.03.2006 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a președintelui consiliului de administrație al societății și neînceperea urmăririi penale a mai multor salariați ai reclamantei, pârâta a respins pe fond contestația fără însă a analiza temeinic raportul de expertiză tehnică dispus de IJP Prahova.

Reclamanta a mai arătat că pârâta a reținut în sarcina sa plata impozitului pentru un profit obținut fără nici o cheltuială considerând că sumele stabilite cu ocazia controlului sunt legal datorate, întrucât facturile verificate nu sunt documente justificative, furnizorii înscriși în acestea nefiind reali, concluzie care în realitate este eronată deoarece cele ... facturi au fost achiziționate în mod legal și aparțin SC

INC
SRI

act:

ad
de
ra
e:
p

J

, SC SRL și SC

SRL, facturi înscrise în contabilitatea sa.

Prin întâmpinarea depusă la dosar de către pârâtă s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Soluționând cauza, Tribunalul Prahova prin sentința nr. din , a admis acțiunea formulată de reclamantă , a anulat decizia din , decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare nr. din și raportul de inspecție fiscală parțială din emise de DGFP Prahova . A exonerat reclamanta de plata sumei de RON reprezentând TVA și impozit pe profit, dobânzi și penalități aferente.

Prin încheierea de îndreptare eroare materială din Tribunalul Prahova a admis cererea formulată de reclamantă și a dispus îndreptarea erorii materiale din dispozitivul sentinței r a Tribunalului Prahova în sensul că în loc de suma de RON a trecut suma de RON.

Pronunțând această soluție, Tribunalul Prahova a reținut că în esență pârâta a motivat obligațiile fiscale suplimentare stabilite în sarcina reclamantei pe împrejurarea că în perioada aprilie 2003 – septembrie 2004 societatea a înregistrat în evidența contabilă intrări de materiale de construcții și prestări servicii în valoare totală de lei în baza mai multor facturi emise de SC

SRL, SC SRL și SC SRL, facturi care au fost achitate, cea mai mare parte prin operațiuni bancare iar restul în numerar.

Referitor la aceste facturi pârâta a reținut că la SC SRL, facturile nu au fost înregistrate în evidența contabilă, iar la ceilalți doi furnizori nu au putut fi identificați administratorii, societățile nedeponând declarații de impozite și taxe, deconturi de TVA, bilanțuri contabile și nu au achitat obligații la bugetul de stat.

A mai reținut Tribunalul Prahova că din Ordonanța organelor de urmărire penală rezultă că cele facturi fiscale au fost întocmite de către salariați ai reclamantei, dar materialele cuprinse în acestea erau absolut obligatorii pentru efectuarea lucrărilor contractate, rezultând că au fost trimise la punctele de lucru cu devize de însoțire a mărfii, așa cum s-a menționat în situațiile de lucrări confirmate de beneficiari. Totuși s-a mai reținut că deși furnizorii menționați în aceste facturi nu sunt cei reali, totuși materialele achiziționate au fost achitate cu banii scoși din casieria reclamantei, facturile au fost înregistrate în contabilitatea acesteia plătindu-se și obligațiile fiscale aferente. Toate aceste aspecte au fost confirmate în raportul de expertiză tehnică întocmit la cererea organelor de cercetare penală.

Ca atare conchide Tribunalul Prahova, din probele administrate în cauză, respectiv înscrisurile depuse la dosar și în special raportul de expertiză contabilă, se reține că aspectele menționate mai înainte se confirmă, expertul precizând că aprovizionarea cu materiale de la cei trei furnizori s-a efectuat pe bază de documente legale, (facturi fiscale) care au fost înregistrate în contabilitatea reclamantei, se regăsesc în situațiile de lucrări confirmate de beneficiari, valoarea acestora fiind achitată parte în numerar, parte prin ordine de plată consemnate în registrele de casă ale societății.

Mai reține instanța de fond că facturile în litigiu în care sunt înscrși cei trei furnizori îndeplinesc calitatea de documente justificative potrivit dispozițiilor art.155

alin.8 din Codul fiscal , aspectele privind existența unor deficiențe în ceea ce-i privește pe furnizori privind neînregistrarea facturilor în contabilitatea acestora, imposibilitatea identificării administratorilor, nedepunerea de declarații , bilanțul de conturi și neplata obligațiilor fiscale către bugetul de stat, nu-i pot fi imputabile reclamantei ci exclusiv furnizorilor menționați.

Împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond a declarat recurs pârâta DGFP Prahova criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând în esență modificarea în tot a sentinței și pe fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Recurenta susține că instanța de fond a stabilit în mod eronat că reclamanta-intimată nu datorează sumele stabilite în sarcina sa prin decizie de impunere emisă întrucât imposibilitatea identificării partenerilor de afaceri și administratorilor acestora nu -i poate fi imputabilă , soluție dată printr-o interpretare greșită a dispozițiilor legale în materie și o apreciere eronată a probelor administrate în cauză.

Instanța de fond nu a avut în vedere la pronunțarea hotărârii faptul că prin verificările încrucișate efectuate la furnizori nu s-a putut confirma realitatea operațiunilor înscrise de reclamantă în documentele de aprovizionare și consum, situație rezultată și din cadrul cercetărilor penale efectuate , cercetări din care a mai rezultat că un număr de facturi fiscale în discuție au fost întocmite de proprii salariați ai reclamantei.

Referitor la dreptul de deducere de către reclamantă a TVA-ului reprezentând suma de lei înscrisă în primele facturi menționate și în Ordonanța Parchetului de pe lângă Judecătoria cât și a diferenței de lei cuprinse în celelalte facturi , instanța de fond a interpretat în mod greșit dispozițiile legale în materie atunci când a stabilit că reclamanta beneficiază de acest drept .

Prin deducerea acestor sume reprezentând TVA-ul bugetul de stat a fost prejudiciat deoarece acordarea acestui drept este posibil numai dacă facturile sunt întocmite de către o altă persoană impozabilă, înregistrată ca plătitor de TVA. Cum însă nu se cunosc furnizorii reali nu se poate reține că acestea sunt persoane impozabile , plătitoare de TVA, situație care i-ar fi dat drept reclamantei la o astfel de deducere.

Critica recurentei vizează și modalitatea de stabilire și datorare a impozitului pe profit de către reclamantă în sumă totală de lei , critică care se fundamentează pe aceeași argumentație ca și la TVA în sensul că atâta timp cât facturile fiscale nu reprezintă documente justificative nici cheltuielile în sumă de lei nu pot fi deductibile fiscal – invocând disp.art.9 alin.7 lit.j din Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit coroborat cu art.21 alin.4 lit.f din Legea nr.571/2003 .

Recurenta critică și încheierea de îndreptare eroare materială din data de arătând că , tribunalul prin aceasta a acordat reclamantei mai mult decât s-a cerut.

Curtea, analizând sentința pronunțată de instanțe de fond, prin prisma criticilor formulate de recurentă, având în vedere actele și lucrările dosarului și dispozițiile legale în materie , constată că recursul este întemeiat urmând a fi admis pentru următoarele considerente :

Se reține că raportul de inspecție fiscală parțială din data de s-a încheiat de către , urmare solicitării IPJ Prahova – Serviciul de

Investigare a Fraudelor .Obiectul controlului l-a constituit verificarea relațiilor de afaceri dintre reclamantă în calitate de beneficiar și trei parteneri de afaceri ai acesteia în calitate de furnizori de materiale de construcții SC _____ SRL , SC _____ SRL și SC _____ SRL.

A rezultat în urma controlului că de la cei trei furnizori reclamanta a înregistrat intrări de produse în valoare totală de _____ lei din care _____ lei valoare fără TVA și _____ lei TVA deductibil.

Operațiunile comerciale s-au desfășurat în baza a _____ facturi fiscale în raport cu care s-a stabilit atât de către organele de cercetare penală cât și de către inspectorii fiscali că _____ dintre acestea au fost întocmite de către salariații reclamantei, deoarece furnizorii înscriși în ele nu sunt cei reali și nu au recunoscut livrările menționate .

Referitor la celelalte _____ facturi s-a stabilit că acestea nu pot fi reținute ca documente justificative pentru a se proceda la deducerea TVA-ului și a cheltuielilor aferente impozitului pe profit, întrucât nu s-au putut stabili furnizorii reali ai bunurilor înscrise în acestea.

Față de situația de fapt expusă ,recursul pârâtei este întemeiat deoarece așa cum s-a reținut și prin decizia nr. _____ din _____ dată cu ocazia soluționării contestația formulată de reclamantă, documentele respectiv facturile fiscale în baza cărora s-a dedus taxa pe valoare adăugată și cheltuielile aferente impozitului pe profit nu au caracterul de documente justificative care să acorde reclamantei aceste drepturi.

Referitor la taxa pe valoare adăugată potrivit art.22 din Legea nr.345/2002 legislație în vigoare în perioada supusă verificării, taxa pe valoare adăugată pe care o persoană impozabilă are dreptul să o deducă este cea datorată sau achitată aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să-i fie livrate sau pentru prestările de servicii care au fost prestate ori urmează să fie prestate de către o altă persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de TVA.

De asemenea art.145 din Legea nr.571/2003 în vigoare la acea dată prevedea că pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA-ului, orice persoană impozabilă trebuie să justifice acest drept în funcție de felul operațiunii cu unul dintre următoarele documente ,printre care cu factură fiscală care trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art.155 alin.8 din același act normativ și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de TVA.

Art.155 alin.8 din Codul fiscal arată că factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu informații privind numele, adresa și codul de înregistrare fiscală a persoanei care emite factura.

În speță, cu privire la deducerea TVA-ului se reține așa cum susține și recurenta, că această taxă trebuia colectată de către furnizor ,care la rândul său este plătitor de TVA și numai ulterior reclamanta putea trece la deducerea acestei taxe aferente bunurilor achiziționate.

Ori, în cauză atâta timp cât organele fiscale au constatat că furnizorii reclamantei nu sunt înscriși ca plătitori de TVA nici aceasta nu poate invoca un drept de deducere a acestei taxe.

Mai mult, nici facturi invocate de reclamantă nu pot fi considerate ca documente justificate care să-i dea dreptul de deducere a TVA-ului ,acestea neîndeplinind condițiile prevăzute de art.155 alin.8 Cod fiscal.

Si critica referitoare la impozitul pe profit este întemeiată, pentru aceleași considerente în sensul că reclamanta nu putea deduce cheltuieli în temeiul unor documente care potrivit legii nu au caracterul de documente justificative.

Art.6 din Legea nr.82/1991 republicată, Legea contabilității prevede că orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării acesteia într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate după caz.

În cauză mai sunt incidente și art.9 din Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit în vigoare la data controlului care definea cheltuielile nedeductibile care fiind acelea care nu au la bază un document justificativ potrivit Legii contabilității republicată și modificată, cu care se poate face dovada efectuării operațiunii, iar art.21 din Codul fiscal definește la rândul său cheltuielile care nu sunt deductibile ca fiind acelea înregistrate în contabilitate ,care nu au la bază un document justificativ potrivit legii prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune.

Cum în cauză s-a stabilit că facturile fiscale pe care sunt înscriși ca furnizori cele trei societăți comerciale menționate mai înainte nu îndeplinesc calitatea de document justificativ deoarece, așa cum a rezultat și din cercetarea penală nu se cunoaște care sunt furnizorii reali ai bunurilor înscrise în acestea , conform dispozițiilor legale sus citate, reclamanta nu avea drept de stabilire a impozitului pe profit prin deducerea cheltuielilor menționate în acestea.

Față de considerentele de mai înainte, Curtea în raport cu art.312 alin.2 raportat la art.304 pct.9 Cod pr.civilă, va admite recursul declarat de pârâtă în sensul că va modifica în tot sentința instanței de fond și pe fond va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

Referitor la critica privind încheierea de îndreptare eroare materială deoarece potrivit art. 281 Cod pr.civilă încheierile pronunțate în acest temei fac corp comun cu hotărârile pe lângă care s-au pronunțat , și aceasta va fi supusă aceleiași soluții din prezenta cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite recursul declarat de pârâta *Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova*, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu nr. 22, județul Prahova împotriva sentinței nr. [redacted] din [redacted] pronunțată de Tribunalul Prahova, precum și a încheierii de îndreptare eroare materială din data de 13 aprilie 2007 pronunțată de aceeași instanță, în contradictoriu cu reclamanta *SC [redacted]*, cu sediul în [redacted], str. [redacted] nr. [redacted] județul [redacted] și în consecință;

nefor

Red.
3 ex.
d.f. I
j.f. IOpe
Noti

Modifică în tot sentința sus menționată și pe fond respinge acțiunea ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi

PREȘEDINTE,

Teodor Nițu

JUDECĂTORI,

Alexandrina Urlețeanu

Elena Fărășică

GREȘIER,

Mirela Costache

Red. AU/BA

3 ex./25.07.2007

d.f. 1161/CA/2006 Trib.Prahova

j.f. Ionel Stănescu

Operator de date cu caracter personal

Notificare nr. 3120/2006